Părintele Cleopa

Carte Ortodoxă

Cum înşeală diavolul pe om

PĂRINTELE CLEOPA

CUM ÎNŞEALĂ DIAVOLUL PE OM

„La toate păcatele ne-a smerit şi ne-a supus pe noi diavolul, ca să ne cunoaştem robia noastră. Deci, câți se cunosc pe sine şi starea lor, aceia biruiesc pe satana cel ce i-a zdruncinat”.

Avva Zosima

ISBN 973-87053-5-5

CUM ÎNŞEALĂ DIAVOLUL PE OM

Era un călugăr pustnic, mare sihastru în pustie în părţile Alexandriei, cu numele Ilarion. Avea aproape o sută de ani. El s-a rugat lui Dumnezeu câţiva ani de zile: „Doamne, arată-mi mie cum înşeală diavolul pe oameni, ca eu, când vin oamenii aici să le spun: «Oameni buni, păziţi-vă, uite aşa, aşa». Care-i meşteşugul lor şi metoda de a-i întoarce pe oameni de la calea cea bună şi de a-i face robi păcatului şi a-i duce în iad? Cum câştigă ei mai multe suflete pentru iad, decât îngerii păzitori pentru împărăţia cerului?". S-a rugat părintele un an, doi, trei şi nu i-a răspuns Dumnezeu.

Într-o noapte, stând el la rugăciune, în puterea nopţii fiind, afară era lună ca ziua, s-a deschis uşa singură şi a intrat îngerul Domnului. Un tânăr, frumos foarte. Cu o cunună de aur pe cap şi avea o tichie de aur la frunte. Cu toiag de aur în mână şi cu veşmintele ca fulgerul pe el.

Şi a întrebat: „Părinte, ce te rogi mata?" „Să-ți spun drept, eu mă rog la Mântuitorul

să-mi arate cum îi înşală dracul pe oameni şi-i duce la iad".

„Uite, părinte, ia Sfânta Cruce în mână, ia toiagul tău, fă semnul Sfintei Cruci, ieşi din chilie şi mergi până în poiana din apropiere şi, când vei ajunge în poiană, stai lângă un copac, acolo. Dar să nu te temi de ce vei vedea! Eu sunt cu mata şi ce-i vedea noaptea asta în poiană şi ce vei auzi, ai să scrii, ca să rămână la neamurile din urmă, ca să ştie cum înşală diavolul pe oameni. Să nu te temi, că ai să vezi lucruri înfricoşate". Şi îngerul a dispărut.

El, când a auzit că l-a învățat să se înarmeze cu semnul Sfintei Cruci, a cunoscut că este de la Dumnezeu chemarea şi s-a dus, zicând în minte rugăciuni, şi a ajuns în poiană. Era linişte mare; nu bătea vântul în noaptea aceea. Numai luna şi stelele se vedeau. S-a dus bătrânul lângă un copac şi stătea luând aminte.

Deodată vede că în mijlocul poienii apare un jilț, un tron împărătesc. Parcă era de fulgere, ca para focului. Întâi scaunul a apărut şi s-a minunat. După aceea vede că vine satana şi se aşază pe scaun.

Avea umerii ca nicovala. Pielea lui era ca cerneala, cu peri ca de urs, cu gheare puternice. Cu patru perechi de coarne, un

codârlău de vreo 70 de metri. Ochii ca luceferii, din gura lui ieşea o pară de foc de un metru. Avea o coroană făcută numai din şerpi, şi ţinea în mână un toiag în chip de balaur.

Când l-a văzut, bătrânul s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci. Satana s-a aşezat pe scaunul acela şi a bătut de trei ori din palme. Când a bătut, s-a umplut văzduhul de cete drăceşti. Au apărut milioane de detaşamente, regimente, batalioane de draci. Erau pe deasupra pădurii până la cer, poiana plină. Lângă dânsul erau nişte generali mari, cu câte trei perechi de coarne, cu o spinare lată de doi-trei metri, cum n-a mai văzut nimeni.

Când a văzut călugărul atâta amar de iad acolo şi atâţia diavoli, şi-a adus aminte de cuvântul îngerului care i-a zis „să nu te temi", s-a înarmat cu semnul Sfintei Cruci şi stătea atent.

Atunci, după ce s-au adunat cât nisipul mării, în toate părţile nu se vedeau decât cete de diavoli, s-a sculat satana în picioare şi a zis:

– Atenţiune, draci, v-am adunat aici în miez de noapte, că vreau să fac un examen cu voi. Trebuie să daţi un

examen greu. Ştiţi voi de ce v-am chemat?

Şi a zis unul:

– Stăpâne, nu ştim!

– Iată de ce v-am chemat aici. Să iasă la raport fiecare din voi: care ştie cel mai bun meşteşug de a înşela oamenii şi a-i aduce la împărăţia mea? Şi să-mi arate cum înşeală el lumea şi cum îl prosteşte pe om şi-l înşeală de-l aduce la munca cea veşnică şi la împărăţia noastră. Care-i metoda, care-i meşteşugul vostru, că voi în toată lumea această treabă aveţi, să înşelaţi sufletele oamenilor? Să vă văd cât de iscusiţi sunteţi voi în a înşela sufletele oamenilor!

Cel ce mă loveşte în gândire, dacă are să-mi spună un sfat cum înşeală lumea aşa cum gândesc eu, iată îi voi da să conducă trei minute iadul, îl voi pune împărat trei minute în locul meu, şi-l voi face mare general peste ceilalţi.

Toţi tremurau, erau urâţi groaznic. Stăteau şi tremurau înaintea lui şi prin văzduh şi pe jos. Atunci a ieşit unul slăbuţ, cu o barbă sură, două cornițe ca la căpriorul cel din pădure. Ochii holbaţi, nas cârligat ca un şarpe.

– Să trăieşti, întunecimea ta.
– Cum te cheamă, băiete?
– Aghiuță mă cheamă.

– Măi aghiuţă, cum înşeli tu pe oameni şi îi duci la iad?

– Întunecimea ta, eu îi spun omului aşa: Măi, omule, mai hai şi la biserică, mai hai şi la mănăstire, mai posteşte, dar nici cu dracul nu te strica, mai hai şi la nunţi cu lăutari, mai hai şi la jocuri cu lăutari, hai la meciuri, hai la baluri, hai la bufet, hai la crâşmă, hai la televizor, o ţigară trebuie să mai fumezi, mai fă cutare. Eşti om, măi, trebuie să trăieşti viaţa asta. Mai fă şi ale lui Dumnezeu, dar nici cu dracul nu te strica.

Cu această metodă am înşelat pe foarte mulţi. Le dau în gând, că altă putere n-am! Din iad altă putere nu ni s-a dat nouă. Îngerii din rai au putere de la Dumnezeu numai să-i dea în gând omului să facă bine. Noi avem putere numai să-i dăm în gând omului să facă rău. Dar ca să-l silim, nu putem, că omul are de sine stăpânirea lui dată de Dumnezeu. Nu putem cu sila să-l facem să păcătuiască; numai dacă-i prost şi ne ascultă ce-i dăm în gând.

Şi aşa am amăgit pe foarte mulţi. Când ies de la biserică, unii se opresc la cârciumă. Acolo fiecare se întâlneşte cu neamuri, cu prieteni.

Iar eu îi dau în gând omului şi el crede că e gândul lui: „ Să mai iau o bere, să mai iau o ţuică". Unul mai ia o ţigară, mai vine un lăutar cu scripca să-i mai cânte. „Hai noroc, cumătre! Haida bă, dă-l pe gât cu noroc!" Din cauza asta omul s-a împiedicat, nu i-a mai folosit nimic că a fost

dimineață la biserică, căci seara s-a întors la slujba noastră. Şi tot aşa fac cu fiecare.

Şi a întrebat satana:

– Pe mulți ai înşelat?

– Să trăieşti, întunecimea ta, pe mulți!

– Ai înşelat pe cei mai proşti decât tine, dar n-ai făcut nici o ispravă.

– De ce, întunecimea ta?

– Tu îi spui omului să mai meargă şi la biserică, să mai meargă şi la cârciumă, să meargă şi la petreceri, să meargă şi la locuri sfinte, să mai citească, să se mai roage, pe urmă să meargă la distracții nepermise, dar Hristos îi spune în Evanghelie: *Nimeni nu poate sluji la doi domni!* Sau de unul vei griji şi de altul te vei lepăda. Sau de unul vei asculta şi de altul te vei lepăda.

L-ai îndemnat tu, poate omul n-a fost pregătit sufleteşte şi se duce de câteva ori, dar după o vreme vine îngerul şi-i dă în gând: „Măi omule, nu poți umbla pe două cărări; ori cu dracul, ori cu Dumnezeu". Şi omul, fiind certat de frica lui Dumnezeu, se lasă. „Măi, mă țin de una, că nu este mântuire umblând pe două căi!". Merge el oleacă aşa, dar ... Gata, nu mai bea la crâşmă, se duce, se spovedeşte la popa.

Şi n-ai câştigat multe, nu mi-ai făcut mare ispravă. Ai păţit aşa?

– Am păţit şi aşa!

– Vezi! Ţi-am spus eu că tu ai înşelat pe cei mai proşti decât tine. Deci să ştii că n-ai răspuns bine.

Şi i-a spus la unul cu spinarea lată, că era unul cu o spinare de vreo trei-patru metri, cu patru perechi de coarne şi acela: „Ia-l în spate". Altul cu o jarpă de foc: „Dă-i, dă-i, şi trimite-l în gheena". Gheena este un potop de foc negru, de miliarde de ori mai fierbinte decât focul de pe pământ. I-o dat şi bătaie şi l-o trimis şi în gheena. L-a bătut, în loc să-i mulţumească! Nu i-a plăcut sfatul lui. Căuta altul mai bun. Acum tremurau ceilalţi.

— Altul, bă, să iasă la raport, să spuie cum înşeală.

Iese unul cărunt, cu două perechi de coarne, urâcios şi acela, cu urechile ca la măgar, picioarele strâmbe, cu un codârlău... Iese înaintea lui şi dă raportul:

– Să trăieşti, întunecimea ta!

– Cum te cheamă, moşule?

– Scărăbuţă mă cheamă.

– Măi, scărăbuţă, cum înşeli tu pe oameni?

– Iată cum, măria ta. Eu îi spun omului aşa: Măi omule, nu este Dumnezeu, nu este drac, nu este înger, nu este iad, nu este rai, nu este muncă veşnică, nu este slavă veşnică, totul este aici în lumea asta! Dacă ai ce mânca şi ce bea şi ai şi bani mulţi, dacă ai cinste de la oameni, casă şi bogăţii multe, aici este raiul. Şi dacă n-ai, aici este iadul. Deci atâta-i tot, cât îi pe lumea asta.

– Şi te-or ascultat mulţi?

– Foarte mulţi.

– Măi tâmpitule, prostule, mai prost decât cel dintâi. Şi tu ai înşelat pe cei mai proşti decât tine. Ştiu eu că ai înşelat, dar pe cei proşti, că pe cei ce ştiu Scripturile nu poţi să-i înşeli. Pentru că Scriptura îi spune omului că este Dumnezeu, că este drac, că este înger, este iad, este rai, este muncă veşnică, este slavă veşnică, este pedeapsă pentru păcat, este răsplată pentru fapta bună în ceruri. Ce să-i spui tu? Când toate scripturile spun, şi apostolii, şi proorocii, poţi tu să-l înşeli pe om şi să-i spui nebunii de-ale tale că nu-i Dumnezeu, că nu-i drac? Scriptura este plină de acest fel de învăţături şi cei care o citesc, nu te cred pe tine.

Ba şi mai mult. Dumnezeu, când l-a sădit pe om a pus în sufletul şi trupul lui simţirea de Dumnezeu. Cât de păgân ar fi cineva, simte că este o putere nevăzută în sufletul lui şi aceasta este conştiinţa. Conştiinţa îl mustră când face rău şi-l bucură când face bine. Şi glasul conştiinţei nu poate fi un reflex al materiei, ceva material, că-i de natură nevăzută.

Conştiinţa este glasul lui Dumnezeu în om şi, îndată ce a greşit, îl mustră: „De ce ai făcut aşa?" Poate să nu-l mustre nimeni. Poate să nu-l vadă nimeni când face păcatul. Oricând greşeşte, această lege pusă de Dumnezeu lui Adam întâi, numită şi legea firii sau a conştiinţei, îl mustră imediat.

Uneori aşa de tare îl mustră, dacă este păcatul mare, încât îl dă aproape în deznădejde. Se împlineşte atunci cuvântul care spune în psalmi: *Întru mustrări pentru fărădelege ai pedepsit pe om şi ai subţiat ca pânza de păianjen sufletul său* (Psalm 38, 14-15). Adică se subţie nădejdea lui ca pânza unui păianjen şi, de mare mustrare de cuget, mai că-şi pierde nădejdea.

Conştiinţa, dacă se pătează cu multe păcate, aşa de tare îl mustră pe om uneori,

că se face lui această mustrare chinuirea chinuirilor. Din cauza conştiinţei nici nu poate mânca bine, nici nu mai poate dormi, nici pace nu mai are, nici nu se poate ruga. Conştiinţa roade, roade ca şi cariul în lemn. „De ce ai făcut şi de ce ai mâniat pe Dumnezeu cu asemenea păcate?".

Deci, degeaba îi spui tu că nu-i Dumnezeu, căci conştiinţa îi spune şi, după conştiinţă, îi spune şi Scriptura. Tu zici că-l înveţi pe om că nu-i Dumnezeu, că nu-i drac, că nu-i înger, că nu-i iad, că nu-i rai, dar conştiinţa îi spune că este şi Scriptura este plină de mărturii din care se arată că există Dumnezeu, că este înger, este muncă veşnică, este slavă veşnică. Deci şi tu – i-a zis satana la acel cu raportul, care se lăuda că prin acest sfat înşeală multă lume – eşti prost şi nu aduci mare aport pentru împărăţia iadului; nu aduci mare folos!

N-ai lucrat, scărăbuţă, bine. Ia-l, bă, cel cu spinarea lată. Dă-i, dă-i. Dă-l în gheena că-i prost, n-o câştigat mulţi pentru împărăţia mea. Altul!

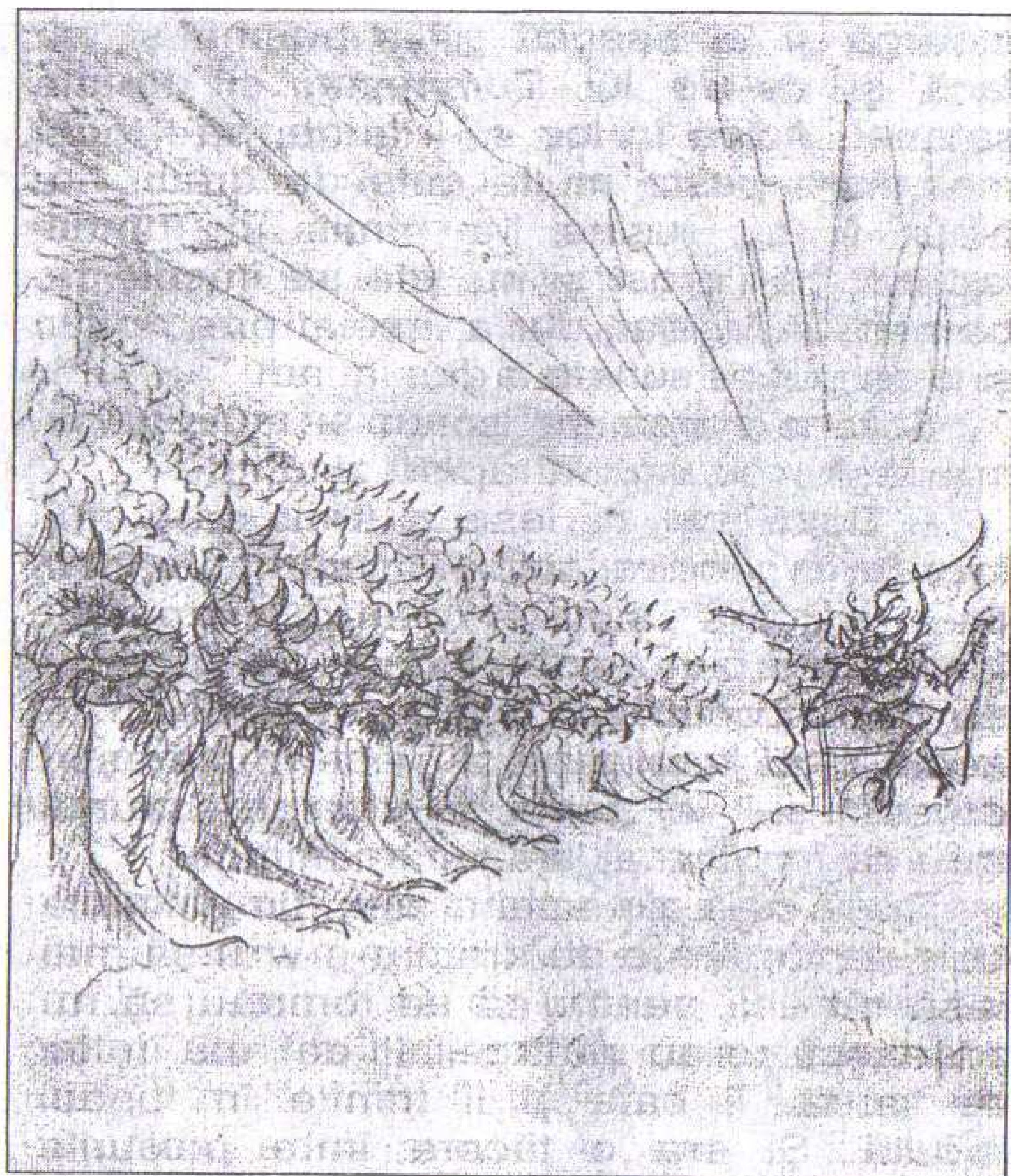
Deci a pățit și acest drac care a venit cu al doilea raport înaintea satanei, cum a pățit și cel dintâi care învăța pe om să

meargă şi la biserică şi la crâşmă şi să facă şi de-ale lui Dumnezeu şi de-ale satanei. Adică în loc să-l laude, să-l facă mai mare peste multe cete de draci, l-a bătut şi cu ruşine l-a trimis în fundul iadului, că-i prost şi nu ştie să înşele pe oameni. A înşelat, dar a înşelat prea puţin şi prea puţine suflete a dus la iad!

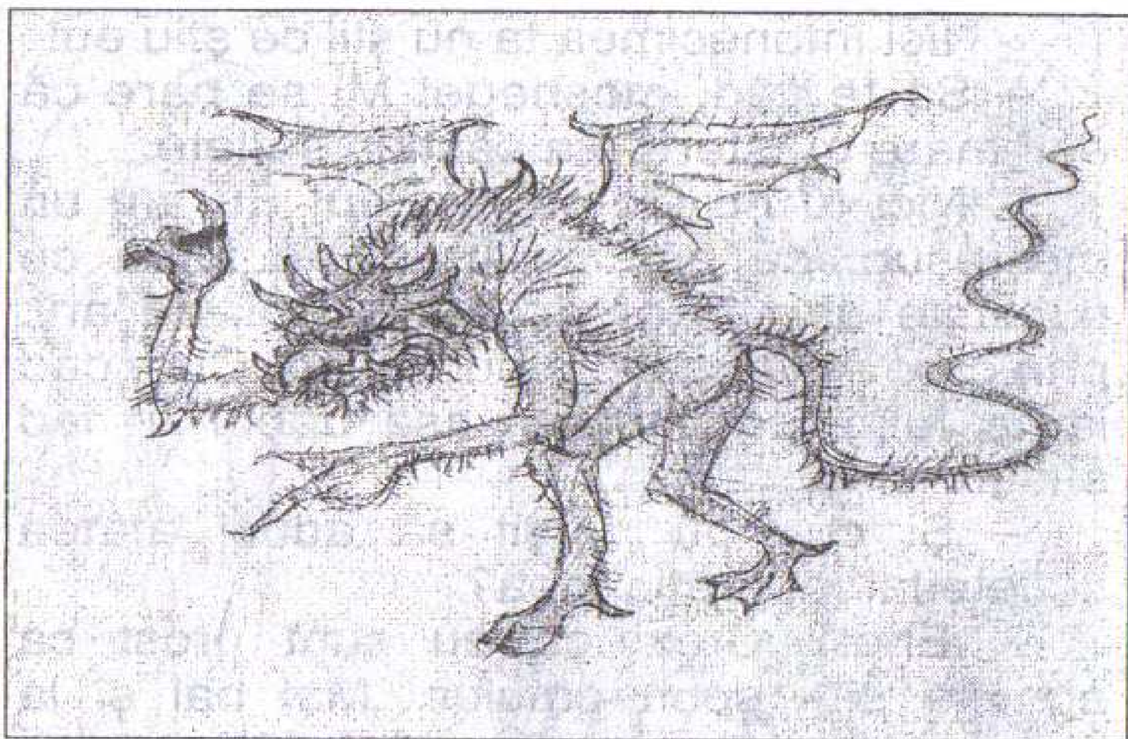
Satana stătea pe scaun şi aştepta să mai iasă vreo unul la raport, zicând:

– Dacă cel ce iese a treia oară mă loveşte în gândire, adică îmi spune un plan de-a câştiga suflete pentru împărăţia iadului mai bun decât al celor doi care mi-au dat raportul mai înainte, atunci eu pe acela îl voi face general peste multe oştiri drăceşti şi-l voi pune să stea pe scaunul meu de împărat al iadului trei minute.

După ce-a zis satana aşa, din polcurile cele nenumărate de draci n-a vrut să mai iasă nimeni, pentru că se temeau să nu păţească ce au păţit ceilalţi doi, că, în loc de laudă, îi bate şi îi trimite în fundul iadului. Şi era o tăcere între polcurile dracilor, că erau milioane de demoni în jurul pădurii şi a poienii aceleia.

Totuşi după un timp iese un moşneag ghebos, cu trei perechi de coarne, un nas cârligat, un picior de rață, unul era de cal.

Avea semnele iadului pe fruntea lui, coada era lungă, de nu ştiu câţi metri în urmă. Şi când a ieşit, s-a dus înaintea satanei, cum stătea pe scaun acolo în mijlocul poienii, şi i-a spus:

– Să trăieşti, întunecimea ta!

Satana îl întreabă:

– Cum te cheamă?

– Sarsailă mă cheamă!

– Ehei, te văd bătrân şi grebănos. Mi se pare că ştii tu ceva meşteşuguri de a înşela suflete, să le aduci la împărăţia mea.

– Nici întunecimea ta nu ştii ce ştiu eu!

– Să te văd, moşnege! Mi se pare că eşti mare meşter de-a câştiga suflete.

– Nici tu nu ştii ce ştiu eu! Eu am un meşteşug, că am îmbătrânit în luptă cu sufletele oamenilor de atâtea mii de ani, prin care multe suflete duc la iad. Cum cad iarna fulgii de zăpadă, aşa dobor în iad suflete în fiecare zi.

– Şi cum ai reuşit să aduci atâtea suflete la împărăţia mea?

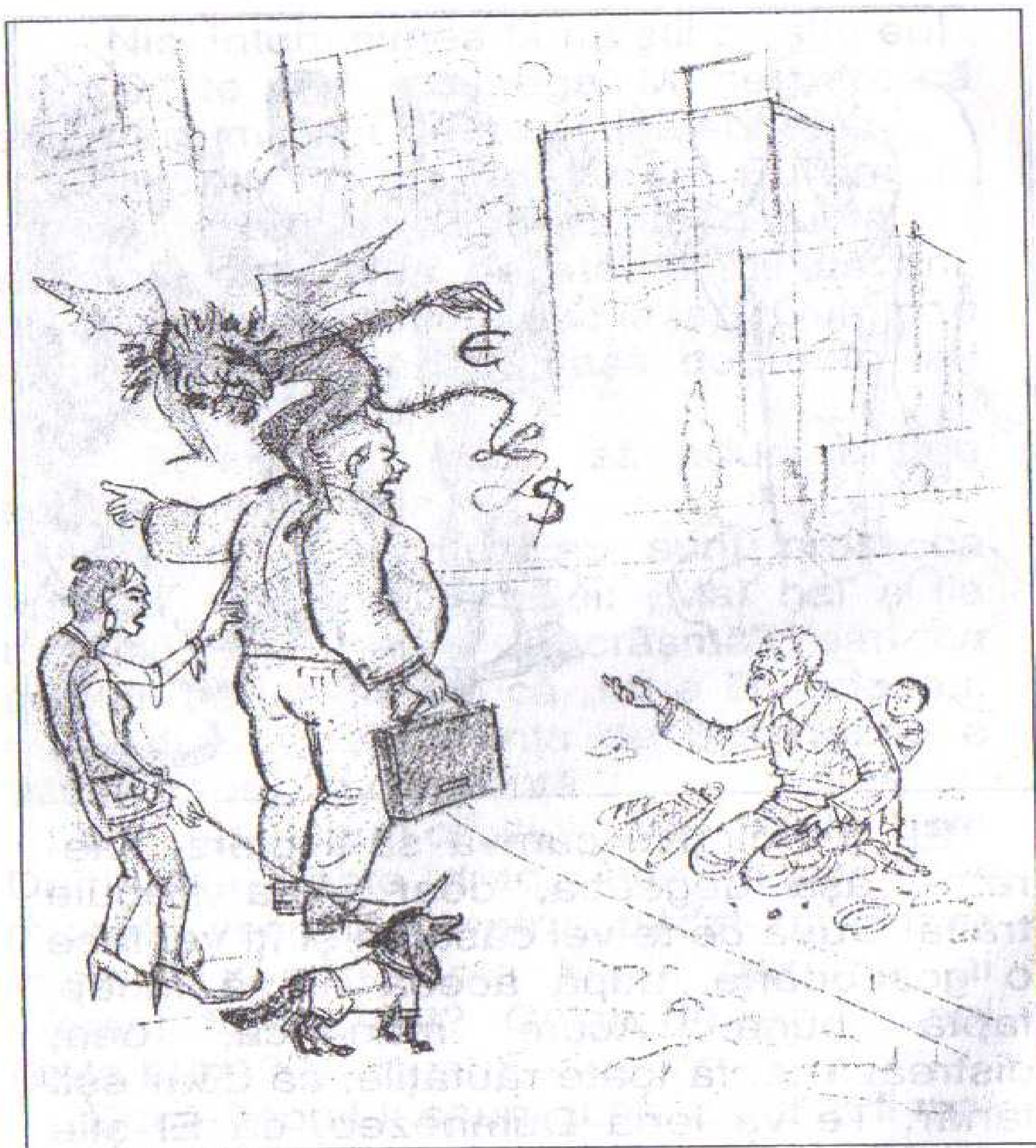
– Ehe!? Crezi că eu sunt prost ca aghiuţă să-i spun omului: „Mai hai şi la biserică, mai hai şi la crâşmă", sau ca celălalt nebun să zic că „nu e Dumnezeu, nu e drac". Doar ştiinţa de Dumnezeu e sădită în om, în conştiinţă.

Eu atât îi spun omului: „Măi omule, este Dumnezeu, este drac, este înger, este muncă veşnică pentru păcat şi slavă veşnică pentru fapta bună, dar mai ai vreme! Eşti prost? Chiar de azi începi fapta bună?"

Dacă-i copil îi spun: „Las, când ai fi mai mare". Dacă îi flăcău: „Măi băiete, tu de acum ai de trăit! Vine tinereţea, trebuie să te căsătoreşti, trebuie să petreci în lume!" Vine îngerul şi-i spune: „Mai roagă-te!"

Eu îi zic: „Nu cumva să-ți pierzi tinerețea așa degeaba, doar viața trebuie trăită! După ce te vei căsători și îți vei face o gospodărie, după aceea ai să începi fapta bună. Acum mănâncă, bea, distrează-te, fă toate răutățile, că doar ești tânăr. Te va ierta Dumnezeu, că El știe neputința omului. Pentru pocăință mai lasă pe mâine, lasă pe la anul, mai încolo!". Îl învăț pe om să amâne pocăința de azi pe mâine, de mâine pe poimâine!

Îngerul îi spune când vede un sărac: „Dă-i, măi, ceva”. Eu îi zic: „Lasă băi, ăsta nu-i sărac. Dai banii la toți golanii? O să-i

dai mai încolo, când o să ai. Ce milostenie vrei să faci acum? Taci din gură! Lasă, când o să vină unul mai sărac o să dai şi tu milostenie". Iar cel sărac nu mai vine la el.

Îngerul îi spune: „Pocăieşte-te, lasă, măi, păcatul". Eu îi zic: „Te pocăieşti aproape de moarte! Vrei să te pocăieşti acum, să râdă lumea de tine? Vrei să zică că ai înnebunit, ca babele? N-ai văzut la biserică că sunt numai babe? Vrei să te rogi? Să pierzi tu atâtea ceasuri rugându-te lui Dumnezeu? Apoi acum ai treabă. Iată, ai de crescut copii, ai de făcut casă şi zestre la fete, ai de însurat şi măritat. Ai atâtea!". Şi-l încurc cu grijile vieţii şi tot îi spun: „Lasă pe altă dată".

Sau vine îngerul şi-i spune: „Măi omule, spovedeşte-te şi lasă păcatul, lasă desfrâul, lasă beţia, lasă tutunul, lasă înjurăturile!". „Ei, dar de pe acum? Mai încolo, aproape de moarte, m-oi spovedi la un preot, mă va dezlega şi gata. Doar cartea spune să te apuce sfârşitul cel bun, dar până atunci poţi petrece aşa!".

Când îngerul îi spune: „Măi, omule, fă şi tu un praznic pentru morţi!". Eu îi spun: „Dar eşti prost? Acum ai de îmbrăcat copiii, ai de făcut nuntă, ai de făcut cutare!".

Îngerul vine şi-i spune: „Măi, omule, ia începe a posti posturile de peste an, miercurea şi vinerea!". Eu îi spun: „Nu posti că îţi pierzi sănătatea! Tu trebuie să munceşti, să aduni averi, ai de crescut copii! Când o să ieşi la pensie, atunci o să posteşti".

Tot aşa le zice, fie la bărbaţi, fie la femei, că au obicei şi unii şi alţii să mai tragă câte o ţigară, şi zice îngerul: „Frate, mai lasă ţigara, tutunul, o să te îmbolnăveşti, nu vezi că-n casă e fum, duhoare. Îmbolnăveşti copiii, cheltuieşti banii în zadar; nu vezi că totul e scump?". Dar vin eu şi îi zic: „Da, omule, o să te laşi de fumat, da' vezi pachetul ăsta, doar n-o să-l arunci. Ai dat bani pe el, trebuie să-l termini".

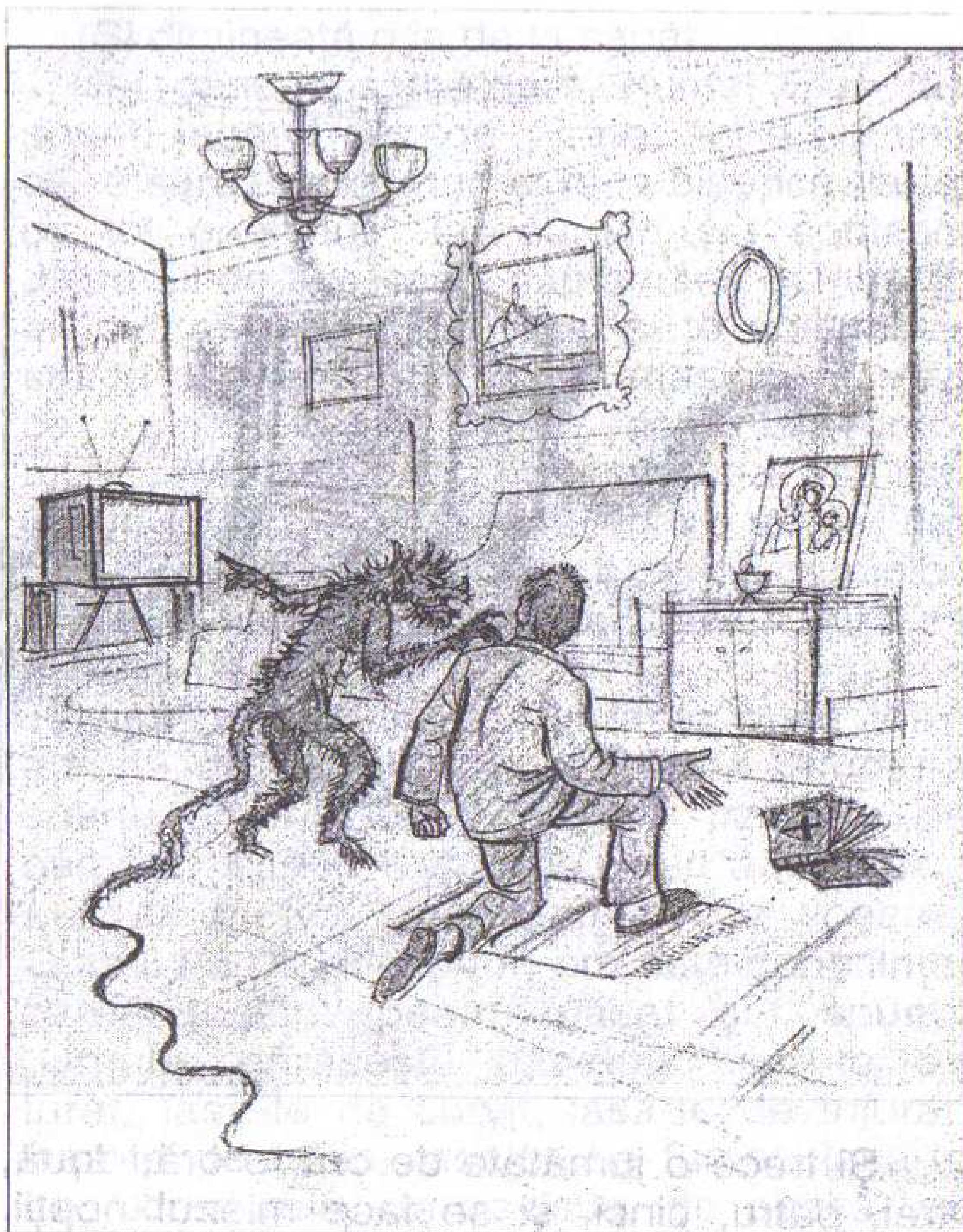
Tot aşa îi şopteşte îngerul şi la cel beţiv: „Măi, omule, lasă crâşma, du-te acasă, te aşteaptă femeia, copiii". Dar eu vin şi îi zic: „Da, o să laşi băutura, dar uite, tocmai te-ai întâlnit cu cumătrul şi el face cinste, nu poţi să pierzi ocazia". Şi se mai duce o zi.

Dimineaţa îi şopteşte îngerul păzitor: „Frate, scoală-te şi tu cu o jumătate de oră sau cu o oră mai devreme, citeşte rugăciunile de dimineaţă, ba mai ai timp să faci şi acatistul Maicii Domnului. Vezi că eşti tânăr şi în putere, poţi să faci şi câteva metanii, sau câteva închinăciuni, ba chiar mai ai timp să mai citeşti şi din Psaltire vreo catismă". Dar vin eu şi îi şoptesc pe cealaltă parte: „Ştii ce dulce e somnul dimineaţa? Cinci minute să mai stai şi apoi o să te scoli". Şi el se întoarce pe partea cealaltă, şi când se

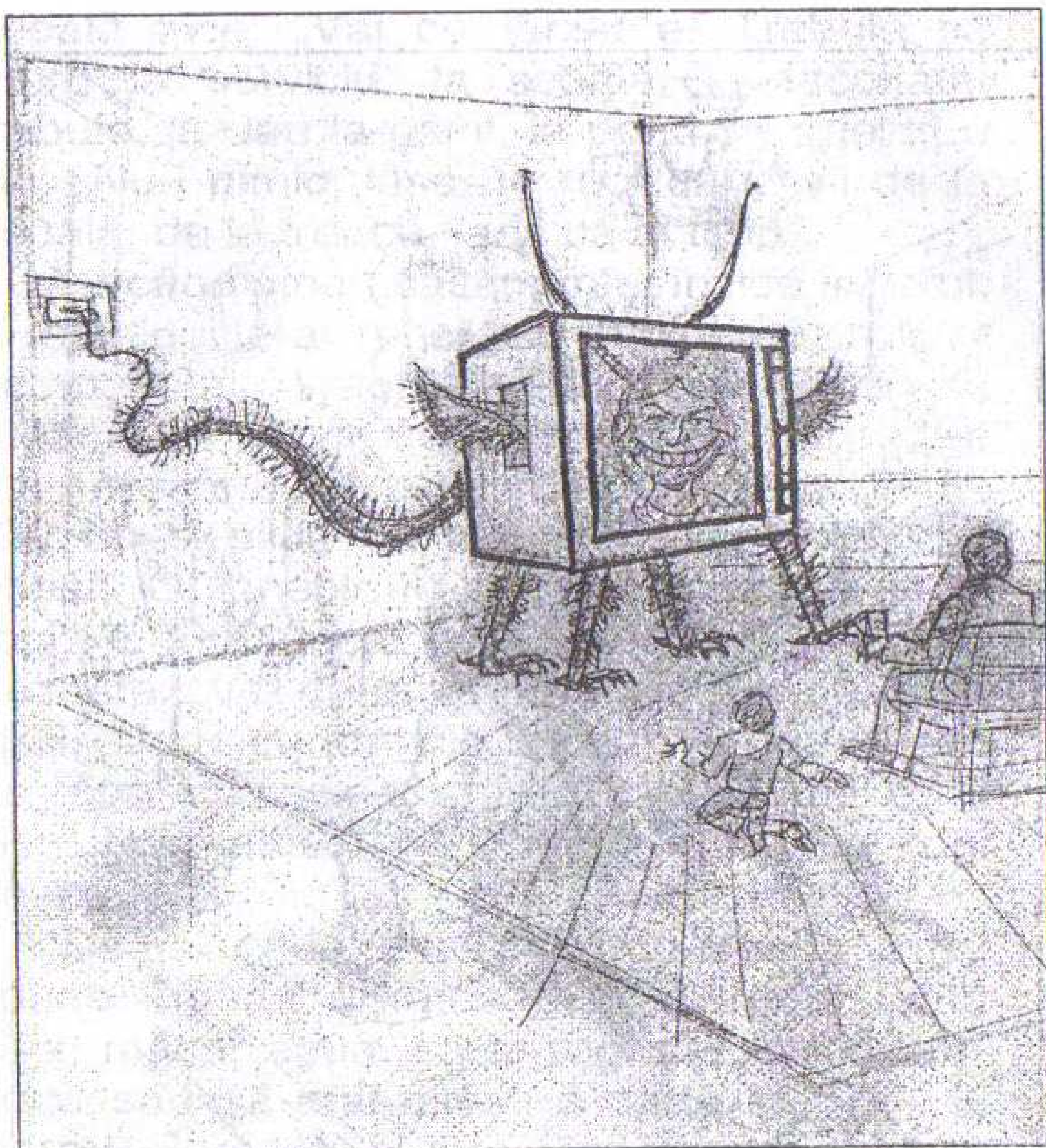
scoală zice: „Vai ce târziu e! Trebuie să merg la serviciu, la şcoală, la facultate, trebuie să dau la găini, la porci, la raţe". Eu zic: „Nu-i nimic, lasă, te rogi când vii de la şcoală, de la treabă, lasă că ai timp".

Iar când vine acasă, iarăşi îi zice îngerul: „Frate, nu te-ai rugat azi dimineaţă, măcar acum stai vreo jumătate de oră la rugăciune". Şi vin eu şi-i şoptesc: „Ştii că ţi-e foame, mănâncă să te întăreşti". Apoi îi zic: „Cu burta plină nu te poţi ruga, ba eşti şi obosit. Odihneşte-te şi după aceea ai să te rogi". El mănâncă, se odihneşte şi când se trezeşte: „Vai de mine că-i târziu, trebuie să spăl, să fac curat, vine femeia, vin copiii. Am de reparat maşina, am de învăţat". Iar eu îi zic: „Nu-i nimic, măi, lasă, ai să te rogi deseară".

Seara, când a terminat cu treaba, iar îi spune îngerul: „Frate, nu te-ai rugat toată ziua, măcar acum să te rogi şi tu vreo orădouă sau să mai citeşti o carte sfântă". Şi vin eu, Sarsailă, şi zic: „Da, omule, ai să te rogi, dar mai întâi vezi ce e la televizor, nu cumva să pierzi ceva important. Poate este ceva de folos". Iar dacă l-a pornit, îi şoptesc: „Aaa, este film, este meci, este discotecă..."

„Ia să văd ce o mai fi la televizor, iar după aceea termin şi rugăciunea".

Şi trece o jumătate de oră, o oră, două, trei, patru, cinci, şi se face miezul nopţii. „Cât e ceasul? Văleu, doisprezece! Păi la ora asta se roagă numai călugării prin mănăstiri, lasă că te scoli de dimineaţă...”

Şi dimineaţă o ia de la capăt.

Iar când e sărbătoare, numai vezi că-i spune îngerul păzitor: „Frate, azi e duminică, e sărbătoare, vino şi tu la biserică, la fel ca tot creştinul!" Iar eu vin şi-i şoptesc: „Săracul de tine, toată săptămâna ai muncit, ai învăţat, eşti obosit, stai şi te odihneşte, stai la televizor, mai repară maşina, nu vezi ce aglomeraţie e la biserică, aer greu, închis, trebuie să stai în picioare, acasă stai pe un fotoliu, mai o ţigară, mai o cafea, dar nu-i nimic, o să mergi şi la biserică duminica viitoare, mai la Paşti, mai la Crăciun, lasă că ai mers destul".

Aşa mă ascultă toţi şi fapta bună tot o amână de azi pe mâine. Sfânta Scriptură spune altfel. Duhul Sfânt îi trezeşte pe oameni, zicând: *Astăzi de veţi auzi glasul Lui, să nu vă învârtoşaţi inimile voastre.* Glasul lui Dumnezeu în om este conştiinţa, care-l mustră pentru păcat şi-i spune: „Omule, părăseşte păcatul! Lasă-te de furat, lasă-te de curvit, lasă-te de înjurat, lasă-te de beţie, lasă-te de fumat, lasă-te de lucruri rele, de zavistie, de pizmă, de ceartă".

Dumnezeu îi poruncește azi, iar noi îi spunem lui: „Nu astăzi, ci mâine, poimâine, la bătrânețe!".

Şi-i zicem aşa: „Dă-mi mie ziua de azi şi tu ia-o pe cea de mâine!" Şi aşa, zice, este păcatul la om, cum ai lua un cui mare şi cu un ciocan începi a-l bate într-un lemn de stejar uscat. Dacă-i dai un ciocan, două, trei, cuiul îl poți scoate uşor. Dacă-l bați pe jumătate, este mai greu, iar dacă îl bați de tot, trebuie să crăpi lemnul!

Aşa-i şi păcatul! Se bate în fire prin obişnuință. Şi după ce-l învăț cu lenevia şi cu păcatul, stau deoparte şi râd. N-am nevoie să mai fac ceva. Se obişnuieşte cu păcatul, se bagă în fire şi obişnuința e a doua natură. Singur se duce la păcat. Eu stau numai şi râd, dar mi-e greu până îl învăț să amâne fapta bună pe mâine, poimâine. La bătrânețe, la anul morții, cutare. Şi el amânând aceea, se învață cu păcatul.

Şi dacă omul nu lasă azi păcatul, când este proaspăt, cu cât se învecheşte, cu atât mai greu se poate dezobişnui de dânsul.

Văzut-ai în aramă rugină verde? Arama, dacă o curățai în fiecare zi, strălucea ca

aurul! Însă, dacă s-a lăsat ani de zile, a prins rugină verde, n-o mai poți spăla cu nimic în lume, numai dacă o topești. Așa-i sufletul când îmbătrânește în păcat. Dacă nu a lăsat azi păcatul, să nu creadă că mâine sau poimâine îl lasă mai ușor. Că pe măsură ce trece vremea, păcatul se învechește, se bate în fire și obiceiul devine a doua natură; obișnuința se face a doua fire și omul face păcatul vrând-nevrând, și cu mare nevoie se mai dezbară omul de păcat, după ce s-a învechit în el!

Obișnuința, după legile canonice ale Bisericii, este a zecea treaptă a păcatului, că de aici urmează deznădejdea, penultima treaptă. Și când l-am văzut pe om că s-a obișnuit cu păcatul, un an, doi, zece, nu știu câți, este al meu pentru totdeauna! Și așa reușesc eu să-i înșel, că mii și milioane de oameni amână pocăința de azi pe mâine, și toți se robesc de păcat; căci păcatul care nu l-a lăsat azi, mâine-poimâine tot prinde rădăcini și este tot mai greu. Iar când vrea omul să lase păcatul, păcatul se ridică cu mare putere asupra lui: „Ești prost, măi? Cu mine ai trăit! Cum să te lași de mine? Ce mai este? Să

trăiești cum te învăț eu și cum te-ai obișnuit cu mine!".

Așa cum ți-am spus mai înainte, am învățat și am înșelat atâtea suflete, încât acestea cad în iad cum cad fulgii când ninge, cu un singur sfat: „Oameni buni, pentru fapta bună mai este vreme; nu fiți proști să începeți chiar de azi sau chiar din ceasul acesta!".

Deci îți spun, întunecimea ta, acesta-i sfatul și meșteșugul meu și am o ceată în iad de mii și sute de mii de ucenici de-ai mei, pe care i-am învățat așa, și-i trimit în tot pământul să șoptească omului la ureche: „Omule, pentru fapta bună mai este vreme. Mâine, poimâine, peste un an, peste doi, la bătrânețe". Și am reușit și reușesc. Du-te și vezi în iad câți am pogorât și pogor cu acest sfat!

Atunci satana s-a sculat de pe tron și a bătut din palme:

– Asta-i mai bună, asta a lui sarsailă. Atențiune, asta-i cea mai bună: a-l învăța pe om să amâne fapta bună de pe azi pe mâine și să facă întâi păcatul. Că pe urmă se învață cu păcatul și fapta bună nu o mai face. Deci uite ce-i...

S-a dat satana de pe tron şi l-a suit pe sarsailă. I-a dat coroana cea cu balauri şi a spus:

– Atenţiune, toate gloatele, hai să-i cântăm cu toţii că acesta a găsit cel mai bun sfat: omul să amâne fapta bună pe mâine, pe poimâine. Să-i cântăm cu toţii „Mulţi ani trăiască!".

Şi s-au pus să cânte „Mulţi ani". Huiau munţii, cutare. Şi a luat cununa şi a zis:

– Brava, moşnege sarsailă, că ne-ai spus cel mai bun sfat. Mergeţi, gloatele drăceşti, cu sfatul lui sarsailă, ca să aduceţi cât mai multe suflete în împărăţia mea, ca să se chinuiască cu noi în vecii vecilor. Spune unul: „Este Dumnezeu!" Tu îi zici: „Da, este, dar mai lasă fapta bună. Mâine. Mâine. Poimâine. La bătrâneţe. Chiar azi vrei să te spovedeşti? Chiar azi vrei să te împărtăşeşti? Chiar azi vrei să faci milostenie? Nu vezi că n-ai timp? Lasă pe mâine!". Că dacă-l înveţi aşa el te ascultă şi se învaţă cu păcatul şi pe urmă se duc toţi în iad.

Călugărul, după ce-a văzut şi a auzit toate acestea, a văzut pe satana că a bătut de trei ori din palme şi ca o scânteie s-a stins în văzduh şi n-a mai văzut nimic,

nici nu s-a mai auzit nimic. Şi el a rămas uimit de cele ce a auzit, cum instruieşte satana pe ucenicii lui şi pe cei fără număr draci din iad, ca să-i învețe pe oameni să amâne pocăința.

Atunci a venit îngerul Domnului şi i-a zis:

– Ai văzut părinte? Te-ai rugat atâția ani să-ți arate Dumnezeu cum înşeală diavolul pe oameni şi cum îi duce în împărăția iadului! Iată ai văzut cu ochii tăi şi ai auzit cu urechile tale cum! Ai văzut că unul îi spune: Hai şi la mănăstire, dar hai şi la crâşmă, altul zice că nu-i Dumnezeu, dar ai văzut cel mai bun sfat, cel al lui sarsailă. Să amâne fapta bună de azi pe mâine şi să facă păcatul.

Du-te la chilia ta, ia un caiet, pune mâna pe condei şi scrie tot ce-ai văzut, tot ce-ai auzit cu urechile tale, să rămână pentru neamurile ce vor veni, pentru cele din urmă, acest meşteşug al satanei. Căci trebuie să ştie toată lumea că cel mai bun sfat al dracilor de-a câştiga suflete pentru împărăția iadului, este de-al învăța pe om să amâne fapta bună de azi pe mâine, de mâine pe poimâine, de la tinerețe la

bătrânețe, pe patul morții, şi aşa să-i ducă pe toți în iad!

*

Şi aşa s-a scris sfatul dracilor pentru a câştiga sufletele. Eu eram copil de 13-14 ani când citeam aceasta. Şi am ținut-o minte de atunci, iar acum a ajuns până la urechile voastre. Aşa a vrut Dumnezeu, ca să țineți minte că atunci când gândul ne învață să nu lăsăm păcatul, să-l lăsăm mai încolo, să nu facem fapta bună acum, ci mai încolo, e treaba lui sarsailă.

„Văzut-ai în aramă rugină verde?" întreabă Sfântul Efrem. „Arama când rugineşte cu rugină verde nu o mai poți curăți, aşa-i păcatul când se învecheşte în om. Cu cât se învecheşte, cu atât mai tare ne înrobeşte şi ne duce la pierzare vremelnică şi veşnică".

Deci când vei vedea că ți-a spus îngerul: „Măi, omule, hai la mărturisire", atunci să te duci. Dacă zici că o să te duci altădată, ei, gata, te-a câştigat sarsailă. Când vezi că-ți spune gândul: „Spune păcatele toate din copilărie, nu cumva să mori şi să rămâi nespovedit" şi apoi vine alt gând: „Nu, mai lasă". Acela-i sarsailă, sfatul lui sarsailă. Îți spune gândul: „Măi omule

măi, uite ce-i, lasă tutunul, sau hoția, sau beția, cutare". Dar vine alt gând: „Eh, trebuie să mai trăiesc şi viața asta, mai pot lua un pahar, mai pot fuma o țigară". Ăsta-i sfatul lui sarsailă. Când îți spune îngerul: „Măi, scoală-te la miezul nopții şi zi Tatăl nostru măcar de şapte ori şi vreo şapte metanii". Însă îți vine în minte: „Eh, tocmai când e somnul mai dulce, o să fac mâine noapte, poimâine". E sarsailă acolo. Deci să luăm aminte: de câte ori ne învață să amânăm fapta bună, acela e sfatul lui sarsailă, cu care se umple tot iadul.

CUM NE DEPRINDEM SĂ LUCRĂM FAPTA BUNĂ

– cuvânt de la Avva Zosima –

Vine cineva să învețe un meșteșug. La început se ostenește, strică materialul și de multe ori îl aruncă, dar nu lasă lucrul, ci iar îl începe. Și deși de multe ori îl strică, dar nu încetează lucrând, arătându-i meșterului lui buna sa voință. Iar dacă s-ar fi supărat de ceva și ar fi fugit, nu poate învăța acel meșteșug. Dar dacă va răbda, ostenindu-se și lucrând, și nu va fugi, deși va fi certat și îndreptat de multe ori, cu ajutorul lui Dumnezeu se obișnuiește și pe toate le face fără osteneală și cu odihnă.

Așa și în cele duhovnicești. Dacă cineva vrea să facă fapta bună, să nu creadă cu mintea sa că o va lucra îndată, căci este cu neputință, ci să înceapă. Și cu toate că la început o va strâmba de multe ori, să n-o lase lenevindu-se, că așa nu va isprăvi nimic, ci să înceapă iarăși; precum face și cel ce vrea să învețe vreun meșteșug. Și dacă va răbda de multe ori și nu se va lenevi, atunci și Dumnezeu va privi la voința lui cea bună și la osteneala sa și-i va da lui

să facă totul fără silă, precum am spus. Şi totul stă în asta: Când va cădea să nu se împuţineze cu sufletul, ci să înceapă iarăşi.

Astfel este lucrarea celor ce voiesc să câştige fapta bună. Toată fapta bună are nevoie de osteneală şi de vreme multă. A vrea şi a iubi ostenelile stă în voinţa noastră, însă avem trebuinţă şi de ajutorul lui Dumnezeu. Căci dacă Dumnezeu nu ar ajuta voinţa noastră cea bună, ne-am osteni în zadar; la fel ca şi cu lucrătorul de pământ, care lucrează ţarina sa şi o seamănă, dar dacă Dumnezeu nu va da ploaie peste semănătura lui, în zadar este toată osteneala sa.

Aşa şi rugăciunea şi osteneala noastră are trebuinţă de ajutorul lui Dumnezeu, pe care-l atragem, spre folosul nostru. Iar dacă ne vom lenevi de rugăciune, sau ne vom supăra dându-ne în lături (de la osteneală), cum va privi Dumnezeu spre lucrarea noastră, devreme ce nu aducem nimic cu osteneală, pentru care nici nu vom lua ceva? Căci Dumnezeu priveşte la voinţa noastră cea bună şi, pe măsura ei, ne dăruieşte şi darurile.